

— Бачо Стоянь! Нашъ бачо Стоянь! — изкрещъ нетърпеливо Радулчо, очуденъ, какъ може тоя премъненъ капитанъ да не знае, че Стоянь имъ е бачо.

— Кой Стоянь? — повтори офицерътъ слисанъ.

— Стоянчо отъ Вѣтрень! — отговори Кина.

Офицеринътъ погълча нѣщо съ другаря си и попита пакъ съ участие:

— Бачо ви кавалеристъ ли е?

— Той, той, — отговори бедното момиче, което не разбра.

— Нѣма го при насъ, момиче.

— Хай върнете се въ село, че ще измръзнете, — каза другиятъ.

И офицеритъ пуснаха конетъ и последваха ескадрона си.

Кина плачеше и Радулчо се разплака. Ржцетъ имъ и краката имъ се вкоченясаха, бузитъ посинѣха. Цѣлото шосе до селото се видѣше предъ тѣхъ. То бѣше пусто. Посрещачитъ се бѣха прибрали, защото приближаваше да мръкне. Вѣтърътъ рѣжеше все по-остро. Само конницата се още чернѣеше и отдалечаваше. И вѣтърътъ донесе до слуха на децата веселата пѣсенъ на войниците. Тогава и Кина и Радулчо потеглиха къмъ село.

Нощта падаше. Съ ржце мушнати въ пазви тѣ вървѣха и хленчеха тихо и мислѣха за майка си, която ги чака на вратнята.

Ето новъ файтонъ съ три коня изгърмѣ задъ тѣхъ изъ стръмнината.

— Господине, война иде ли още?

Файтонътъ се стрелна край тѣхъ и се не чу, не видѣ изъ мрачината...

А снѣжната виявица страшно вѣеше. Сякашъ, че тя отговаряше на децата. Тя идѣше отъ западъ, откъде бойното поле, тамъ, гдето въ лозята при Пиротъ засипваше гроба на Стоянча.

Иванъ Вазовъ

